

BERRAK YURDAKUL

ALTINCI IRK

DESTEK YAYINLARI: 1564

EDEBİYAT: 457

BERRAK YURDAKUL / ALTINCI IRK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak-Mesud Topal

Destek Yayınları: Şubat 2022

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-565-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/DestekYayinevi](https://www.facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

[instagram.com/destekyayinlari](https://www.instagram.com/destekyayinlari)

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

BERRAK YURDAKUL

ALTINCI IRK

“Dünyanın ölüme doğru gittiğini mi zannediyorsunuz?
Yanılıyorsunuz. Ölüme doğru giden yalnızca sizsiniz.”

“Siz, benim çocuklarım nasıl bu uğursuzluğun gölgesi altındaysanız, sizin çocuklarınız da öyle incinecek.”

– Sofokles

URANÜS

“Anlat, geçişlerin, dönüşümlerin ve eşiklerin tanrısı Hermes; toprak ananın yüz çevirdiği gökyüzünün kederini anlat. Yıldızlı gök ile bereketli toprağın ayrılıklarını anlat. Onları birbirine düşüren hangi tanrı?”

“Anlatacağım önceden olanları, şimdi yaşananları ve bundan sonra olacakları. Her şeyin en başından başlayacağım anlatmaya, çünkü öyle yapmam gerekli. Ben anlatacağım, çünkü ben seçildim bu iş için bütün tanrılar arasından, görev bana verildi. Ölümsüzlerin bile çekindiği güç tarafından verildi bu görev bana. Bana ilham verildi...”

Zaman henüz sonsuzluğun koynunda derin bir uykudayken, şimdi semaların bulunduğu yerde vahşi kaos hüküm sürerken, Gaia-toprak ana kendini tamamlayan, her yeri saran gökyüzünü yarattı. Geniş göğüslü Gaia, onu hiç kimseye ihtiyaç duymadan, kendi içinden çekip çıkarırcasına doğurdu. Toprak

kendine eşit olanı yaratınca, düzen gelmeye başlamıştı artık kaos. Dişi Gaia ve erkek Uranüs bir çift oldular ve bu iki gücün birleşmesinden doğdu birbirinden farklı varlıklar. Ölümsüzlerin kökeniydi onlar, insanoğlunu yaratan tanrıların soyu da onlardan türediler.

Ama Uranüs, hiç istemedi çocuklarının doğmasını ve akıl almaz bir kötülük etti toprak anaya. Boylu boyunca uzandı, yasladi güçlü bedenini Gaiâ'nın şişkin karnının üzerine, ışığa çıkması gerekenleri hapsedti yerin altına. Doğum zamanı geldi geçti, sancılar içinde kaldı, isyan etti toprak ana; babalarının cezasını vermeleri için seslendi çocuklarına. Toprağın rahminde sıkışıp kalanların en haini, kötü niyetli Kronos hemen yanıt verdi annesinin yakarışlarına. 'Mademki, babamız bizi istemiyor' dedi. 'Ben de acımayacağım ona!' Uzanıp bembeyaz bir çelik aldı kendi derinliklerinden; sivriltti, keskin dişli bir tırpana dönüştürdü, oğlunun eline tutuşturdu toprak ana. 'Seni pusuya yatırıp saklayacağım,' dedi Kronos'a. 'Baban Uranüs gelince, beni sarıp sarmalayınca, bütün gücünle saldıracaksın ona.'

Geceleyn gökyüzü toprağa iyice sokulduğu vakit pusudan çıktı Kronos. Sol eliyle yakaladı babasının cinsel organını, tuttu sıkıca ve bir hamlede kesti onu, sağ elindeki tırpanla. Şimşeklerin gürültüsüne benzeyen tanrısal sesiyle bir çığlık attı ve acılar içinde kıvrınarak geri çekildi Uranüs. Hiç aldırış etmedi onun çektiği ıstıraba Kronos, en ufak bir pişmanlık duymadı yaptığına. Arkasına bile dönüp bakmadan geriye doğru fırlattı babasının hayalarını. Kabahatinin getireceği uğursuzlukları kolayca defedebileceğini zannediyordu, omzunun üzerinden savurup atarak onu.

Oğlunun tuzağına işte böyle düştü Uranüs; böyle çakılıp kaldı dünyanın üzerinde. İşte böyle ayrıldı yıldızlı gök ile bereketli toprak birbirinden. Böyle açıldı araları..."

“Anlat, tanrıların en akıllısı Hermes; sisli karanlığa sarılmış, uğursuz bir gecede hadım edilen Uranüs’ün kederini anlat. Kıs-kançlık mıydı, gökyüzünün çocuklarını istememesinin nedeni? Niçin engellemeye çalıştı onların doğmasını?”

“Anlatacağım önceden olanları, şimdi yaşananları ve bundan sonra olacakları. Uranüs’ün dertlerini dinlediğim zamandan başlayacağım anlatmaya, çünkü öyle yapmam gerekli. Ben anlatacağım, çünkü ben seçildim bu iş için bütün tanrılar arasında, görev bana verildi. Ölümsüzlerin bile çekindiği güç tarafından verildi bu görev bana. Bana ilham verildi...

Bütün ölümlülerin ve birçok ölümsüzün sıradan bir gün zannettiği olağanüstü bir vakitte, sebepsiz bir sızı süzüldü tanrısal varlığımın içine. Başımı kaldırdım, dikkatle inceledim kuşları ve nasıl uçtuklarını; görebilmek için kimin felaketinin bildirildiğini göklerde. Tanrısal gözlerim yıldızların, güneşin ve ayın kan kırmızısı olduğunu seçince; tanrısal kulaklarım engin semaların ölüm sessizliğine büründüğünü duyunca sezinledim, Uranüs’ün her zamankinden daha kederli olduğunu.

‘Gel, tanrıların habercisi Hermes!’ diye seslendi bana, tam o sırada. ‘Gel, yaklaş! Kulak ver bu zavallının sözlerine. Korkma, bulaşıcı değildir felaketim, geçmez senin de üzerine.’

Hemen gittim Uranüs’ün yanına, yanıt verdim onun çağrısına. Binlerce yıldır tuttuğu yasın rengine bürünmüş, gözyaşı döküyordu. Tıpkı yüreği gibi zifiri karanlıktı kendisi de.

‘Ağlama, koca Uranüs’ dedim ona. ‘Ağlama, ne de olsa bir tanrısın sen. İslatmaz gözyaşları tanrıların yüzünü.’

‘Ah, ölümler diyarının rehberi Hermes’ dedi Uranüs. ‘Bir bilsen, öyle çaresizim ki! Çocukları doğmasın diye üzerine yaslandığım günden beri hiç bakmıyor Gaia yüzüme, yanıt vermiyor yakarışlarıma. Onları kıskandığım için yok etmeye çalıştığımı zannediyor; oysa ben yalnızca önlemeye çalışmışım

getirecekleri felaketleri. Yeryüzüne ayak basamasınlar, analarına zarar veremesinler diye uğraştım ben. O zaman da şimdiki gibi öngörmüştüm çünkü kendilerini doğurup büyüten Gaia'yı yok edeceklerini. Yazık, pek yazık ki, başarısız oldum onu korumakta. Sevgilimin bitmek tükenmek bilmez nefreti ve hiç dinmeyen öfkesinden başka bir şey geçmedi elime.'

'Ey Uranüs; bu düşüncelerini söyledin mi sen, Gaia'ya?' diye sordum. 'Çocuklarının doğmasına neden engel olmaya çalıştığını söyledin mi?'

'Söyledim, tanrıların en genci Hermes. Bütün bunları ve daha fazlasını söyledim. Şöyle seslendim ona:

Sevgilim, uğruna tapınaklar yapılmayan, adaklar adanmayan, küçümsenmiş ve unutulmuş tanrılar şahidim olsun ki, senden ayrıldığım günden beri ağladım. Bereketli yağmurlara dönüştü, senin güzel yüzünde rengârenk çiçekler açtırdı kederli gözyaşlarım; sayısız mevsimler boyu ağladım. Defalarca solup yeniden yeşerdi ağaçlar; ben hem sonbaharlarda, hem ilkbaharlarda ağladım. Öyle ağladım, öyle ağladım ki evrenin en ıssız köşelerinde yankılandı dinmeyen acımın feryatları. Yüreğinin en sevdiği oğlunu zamansız gömen bir anneninkinden daha büyüktü yasım ve karanlığın kapılarında gezinen lanetli ruhlardan daha çok ıstırap çektim. Gelin olamadan, başlarına süslü düğün taçları takamadan ölen genç kızlarınkinden daha kötüydü kaderim. Henüz yaratılmamışların bir cana kavuşmak için beklediğinden daha uzun bekledim seni ve dört yol ağızlarında kim olduğunu anımsamadan dolaşmaya mecbur tutulmuş hayaletlerden daha çaresizdim. Cehennemin gün ışığı görmeyen, sisli uçurumlarından bile derin bir yalnızlığa düştüm ben. Sensizliğin acısından yitirdim aklımı.

Her şeyi doğuran ve her şeyi doyuran sevgilim; bu ölümcül pusuyu sen kurmadın bana, bu affedilmez günahı sen işlemedin.

Hiç doğmamış olması gerekenler işlettiler bu büyük suçu sana; onlar kendi bozuk yaradılışlı tohumlarını senin en gizli kuytularına bile ektiler. Uğursuz ellerine aldılar yazgımızı, bizi ayrılık ve acı dolu ezeli bir geçmişe mahkûm ettiler. Hiç doğmamış olması gerekenler mahrum ettiler beni senden, gök ile yeri ayırdılar birbirinden ve yaratılışın kurallarını kibirli ayaklarının altında çiğnediler. En yüksek olanla bir tuttular kendilerini, göklerin kanununa karşı gelmeye cüret ettiler. Ak çelikten bir tırpanla biçtiler geleceğimizi, onlar yaşama ve aşka ihanet ettiler. Çoğaldıkça çoğaldılar, azgın boğa sürüleri gibi yayıldılar dört bir yana ve günahkâr bedenlerinin ağırlığıyla seni istila ettiler. Nefret ve şiddet götürdüler gittikleri her yere ve sayıları arttıkça, arttı kötülükleri de. Yalnızca saldırmayı ve öldürmeyi bilirler onlar. Önce benim kanımı, sonra birbirlerininkini döktüler.

İlk ve tek aşkı; sonradan yaratılmış, zayıf ve zavalı kâfirlerdi hepsi de, ama kendilerine ‘Güçlü Kronosoğulları’ dediler. Ne sana ne de bana karşı en ufak bir sadakat duygusu vardı yüreklerinde; yine de senin üzerinde yüzyıllar boyu hüküm sürdüler. Yerlerin, göklerin ve tanrıların kralları biz diye böbürlendiler. Onlar, göğün altında sonsuza dek taht kurabileceklerini zannettiler.

‘Gaia sana yanıt verdi mi?’ diye sordum, Uranüs sözlerini bitirince. ‘Endişelerini anlayıp, sitemlerine hak verdi mi?’

‘Yanıt vermedi, gecenin bekçisi Hermes’ dedi Uranüs. ‘Ben işte böyle konuştum gecedan daha güzel olan sevgilimle, ama o bana hiç yanıt vermedi. Şimdi ben onun sessizliğine, kendi yalnızlığıma nasıl bir çare bulayım? Bana yardım etmesi için hangi tanrıya dua edeyim, hangi tanrıya yalvarayım?’

‘Ey Uranüs, yıldızlı gök!’ dedim ona. ‘Bilmez misin ki, yeryüzünün ve gökyüzünün üzerinde, insanların ve tanrıların üzerinde geçmişten geleceğe bir yasa sürüp gider. Sen bu yasanın

gücünü bilmez misin, Uranüs? Yasayı koyanın ve koruyanın, yasanın sahibinin gücünü bilmez misin?’

‘Anlat, şans getiren, armağanlar getiren Hermes’ dedi Uranüs. ‘Anlat, nasıl bir güçtür bu?’

‘Zorunluluğun kudretidir o’ diye yanıtladım onu. ‘Buyruğu değiştirilemez, verdiği hükümler dönüştürülemez olandır. Onun adını duyunca dağlar ve denizler, yerin yedi kat altındaki dehlizler, güneş, ay ve yıldızlar, ölümlüler, ölümsüzler, hatta ölümün kendisi bile tir tir titrer. Onun gücü kausun, ilk baştaki karmaşanın gücünden de üstündür.’

‘Söyle, tanrıların habercisi Hermes’ dedi Uranüs, heyecanla. ‘Söyle, kimdir bu gücün sahibi?’

‘Gereklilik tanrıçası Ananke’dir o’ dedim Uranüse. ‘Her şeyden önce var olan Ananke’dir, tanrıların boy ölçüşemediği. Yerlerin ve göklerin kaderini belirleyendir o, hepimizin yazgısı onun elindedir.’

‘Söyle, ölümlülerin ve ölümsüzlerin dostu Hermes’ dedi Uranüs. ‘Söyle, o kudretli tanrıça, dehşetli zorunluluğun hâkimi, beni dinler mi? Benim sözlerime kulak asar mı, dertlerime aldırmış eder mi?’

‘Etmesi gerekiyorsa eder, ey Uranüs!’ diye cevapladım onu. ‘Bakarsın, senden yana çıkar o tanrılar arasında en saygın olan tanrıça. Bakarsın şiddetli gücüyle senin düşmanlarını yerle bir eder, yok eder sana karşı koyanları.’

‘Söyle yolları bulduran, gecenin gizlerini bildiren tanrı Hermes’ dedi Uranüs. ‘Söyle, nerede buluruz biz o kudretli tanrıçayı? Nasıl çıkarız onun huzuruna?’

‘Yeryüzüyle gökyüzü birbirine ne kadar uzaksa, Uranüs’ dedim ona. ‘Gökyüzüyle kaos da birbirine o kadar uzaktır. Şunu biliyorum ki, göğün üstünden tunçtan bir örs bırakıldığında dokuz gün dokuz gece aşağı düşer de, ancak onuncu gün

yere ulaşır. Şunu da biliyorum ki, o aynı örs yerden aşağı, cehennem derinliklerine doğru bırakıldığında karanlık, sisli Tartaros'a ulaşması için de o kadar zaman geçer.

Şunu biliyorum ki Uranüs, yukarı çıkan yolların hepsi aşağı inen yollara benzerler. Göğün doruğundaki geçitten geçerse, dokuz gün dokuz gece yukarıya tırmanırız. Öyle yol almayı sürdürürsek eğer, onuncu günde kaosun sınırına ulaşır, onuncu gecede zorunluluğun hükümlerine yaklaşıyoruz. Şunu da biliyorum ki, kaosun merkezine doğru ilerlersek bir o kadar süre daha, varırız karşı konulmaz gereklilik tanrıçasının görkemli sarayına. İşte tam orada kuruludur Ananke'nin tahtı. Kaosun kalbinde oturur o.'

'O halde, hemen gidelim, yolcuların tanrısı Hermes' dedi Uranüs. 'Daha fazla tahammülüm yok, bekleyemem artık. Bir an önce yola koyulalım hadi.'

İşte böyle dedi Uranüs, yıldızlı gök ve böylece çıktık beraber kaosun kalbine giden yolculuğa. On dokuzuncu günün gecesinde ulaştık, Ananke'nin ihtişamlı sarayının kapısına. Varlığımızı sezince alçaldı beyaz karga Telios, tanrıçanın sonsuz hizmetkârıdır o. Başladı uçmaya önümüzde, yolu göstermek için eşlik etti ikimize. Som altından tahtında oturan tanrıçanın bir heykel gibi yükselen endamıyla karşılaşınca ürperdik, kesildi nefesimiz, eğildik yerlere kadar, selamladık onu saygıyla.

Zarifçe süzülüp konuverdi Telios, tanrıçanın sol omzuna. Bir daha da ayrılmadı oradan, ziyaretimiz boyunca. Gerekliliğin ve zorunluluğun tanrıçası Ananke, kıpırdamadı bizi görünce. Hiçbir duygu ve düşünce sızılmıyordu büyüleyici güzellikte, ama bir o kadar da ürkütücü olan yüzünden. Gür, erguvan rengindeydi saçları ve lüleleri sarkıyordu ensesinden aşağı. Uzun, derin bir yara izi vardı sağ yanağında, gözünün hemen altında. Belki bir bıçak darbesi yol açmıştı buna, ama daha fazla

bakamadık biz o tarafa. Onun kudretli varlığından yayılan mor ışık kör edecekti neredeyse gözlerimizi, indirmek zorunda kaldık başımızı yere.

Kaosun kalbiyle aynı renkti Ananke'nin gözleri, soğuk ve ilgisizdi bakışları. Yine de hissettik bizi delip geçen gücünü onun; anladık gördüğünü bütün düşüncelerimizi, bildiğini bütün sırlarımızı. Güçbela tuttuğu gözyaşlarını saklayabilmek için büyük bir çaba harcıyordu Uranüs. Tanrıça ak çelikten bir taçla süslenmiş başını ona doğru çevirince, Uranüs de hemen diz çöktü onun önünde ve başladı zorunluluğun dehşetli hâkimiyle konuşmaya:

'Ey yerlerin ve göklerin üzerinde hüküm süren, her şeyi olması gerektiği gibi yapan görkemli tanrıça, senin huzuruna çağrılmadan geldiğim için beni bağışla.'

Ben sözlere şöyle yanıt verdi her şeye gücü yeten Ananke:

'Uranüs, sen buraya çağrılmadan gelmedin. Gelmen gerektiği için çağrıldın ve çağrıldığın için geldin. Sen beni tanıyorsun Uranüs, ama ben seni tanıyorum. Gaia seni doğurduğunda ben seni izliyordum. Çocuklarınız gün ışığına çıkamaları diye Gaia'nın üzerine yaslandığında ben seni izliyordum. Karısının, onu doğurduğu çocuklarından daha çok sevdiğini zanneden her erkek gibi yanılıp da pusuya düşürüldüğünde, oğlun Kronos seni hadım ettiğinde ben seni izliyordum. İlk günahı işledi o, bu evrenin dokusundaki ilk yarayı Kronos açtı.'

'Ey her şeyi bilen, gizli yerleri gören Tanrıça' dedi Uranüs. 'Sevgilimden ayrılınca nasıl çaresiz kaldığımı, intikamımı almak için ne kadar çok beklediğimi de biliyorsun elbet.'

'Ne çaresizliğin umurumda Uranüs, ne de intikamın umurumda' dedi tanrıça Ananke. 'Seni buraya yakarışlarını duyup da merhamet ettiğim için çağırmadım. Ben gaddar da değilim, merhametli de. Ben Ananke'yim, buyruğu değiştirilemeyen,

verdiği kararlar dönüştürülemeyen. Yaşamın başlamasını da, devam etmesini de sağlayan benim irademdir.

Ne sen Uranüs, ne de senin çocukların bu evreni yarattınız. Senin gücün nasıl sana ait değilse, senin soyundan gelenlerin güçleri de onlara ait değildir. Sizin sahip olduklarınız yalnızca ödünç alınmış güçlerdir ve size o güçleri ben ödünç verdim. Ben onları size yaşamı koruyup, büyütmeniz için verdim. Ama size verilen şeyleri yaşama zarar vermek için kullandınız, önceden oluşturulmuş sınırların dışına taştınız, benim koyduğum yasaları çiğnediniz siz!

‘Ey acıyan, yüce tanrıça Ananke’ dedi Uranüs umutsuzca. ‘Bana yardım etmeyecek misin?’

‘Yüceyim, ama acıyan değilim, Uranüs’ dedi Ananke. ‘Ben yalnızca yapılması gerekeni yaparım ve şimdi de öyle yapacağım. Kötülüğün kapısını siz açtınız, bu evrenden içeri siz buyur ettiniz. İşte ben bu yüzden hepinizin kaderini zorunluluğun zincirleriyle bağladım. Kötülüğün büyüüp serpilmesini bekledim bir süre daha, ama çoktan kesinleşmişti yazgınız. Vakit geldi artık, ölümsüzlerin de ölümlülerin de belirlendi yolları. Ben onların kaderlerini çözülemeyen, gevşetilemeyen bağlarla bağladım.

Ayağa kalk Uranüs, sil gözyaşlarını da! Ağıt yakmaya bir son ver, kederlenme daha fazla. Yardım edeceğim sana, kendi gücümü katacağım seninkine. İntikamını da alacaksın, daha fazlası da geçecek eline. Yaşamı onurlandıracak yepyeni bir nesil armağan edeceğim ben sana ve Toprak Ana’ya.’

İşte böyle dedi o kudretli tanrıça ve parmağının ucuyla yüzündeki yara izine değdi yavaşça. Birdenbire açıldı, sanki yeni oluşmuş gibi aralanıp kan sızdırmaya başladı yara, tanrıça eliyle dokununca. Şunu biliyorum ki, tanrıların kanı İkor ölümlülerinkine hiç benzemez, altın rengindedir. Şunu da biliyorum ki, tanrıça Ananke’nin kanı da diğer tanrılarından farklıdır.

Onun saçları gibi erguvan rengidir damarlarında akan kutsal sıvı; o hem ölümlülerden, hem de ölümsüzlerden çok başkadır. Küçük bir şişe aldı eline tanrıça, topladı yanağından aşağı süzülen İkor'dan birkaç damlayı onun içinde. Uranüs'e uzattı şişeyi ve şu sözleri söyledi ona:

'Burada sen hadım edildiğin zaman akan kanın bir damlasını sakladım Uranüs. Şimdi, bunu al ve denize damlat. Kanın denize karıştığı yerden bir çocuk doğacak. Tıpkı hayalarında kalan son gücünle dünyaya biraz güzellik katmak için yarattığın Aphrodite gibi denizin köpüklerinin içinden çıkacak o. Sen sakın o çocuğu kendinin zannetme, Uranüs. O yalnızca kısa bir süre için sana benzeyecek. Ölümlülerin arasında gerektiği kadar vakit geçirdiğinde yavaşça benim gücümle kavuşmaya başlayacak ve doğru zaman geldiğinde bana dönüşecek bütünüyle. Aslında o çocuk benden başkası değildir, Uranüs, ama yeryüzüne birdenbire bütün gücümle gidersem, etkimi tümüyle gösterirsem taşıyamaz Gaia beni.

Şimdi git ve dediklerimin aynısını yap, Uranüs; ne daha azını, ne de daha fazlasını. Sessizce ve sabırla beklemeyi bilirsen, Gaia'ya kavuşacaksın, çünkü böyle olması gerekli...'

İşte bunları söyledi son olarak o kudretli tanrıça ve hemen ardından gönderdi bizi sarayından.

Dönüş yolunda derin düşünceler içinde ilerledik ikimiz de, hiç konuşmadan birbirimizle. Bir süre sonra bozdu sessizliğini Uranüs ve şöyle dedi bana:

'Söyle, ruhları taşıyan tanrı Hermes! Söyle, her şeye gücü yeten tanrıça Ananke nasıl oldu da yaralandı? Ona saldırmaya hangi tanrı cüret etti?'

'Şunu biliyorum ki, Uranüs' dedim ona. 'Şunu biliyorum ki, Ananke'ye saldırmaya Tanrı Figadas cüret etti.'

Uranüs, yıldızlı gök, bir anlam veremedi bu sözlerime. Sessiz kaldı yine, dalıp gitti kendi fikirlerine, ama sonra şöyle dedi:

‘Tuhaf, çok tuhaf doğrusu. Bugüne dek ne yeryüzünde, ne de gökyüzünde böyle bir tanrının adını işittim.’

‘Ey, Uranüs’ dedim ona. ‘Belki bir gün işiteceksin bu tanrının adını. Belki de, ileride bir gün işiteceksin.’

‘Söyle, sınırların tanrısı Hermes’ dedi Uranüs. ‘Söyle, her şeye gücü yeten tanrıça Ananke kutsal yüzündeki izi neden yok etmiyor?’

‘Ey Uranüs’ diye yanıtladım onu. ‘Şunu biliyorum ki, tanrıça o yarayı bir daha asla gerekli olmayan hiçbir şeyi yapmamayı kendine anımsatmak için yok etmiyor. Şunu da biliyorum ki, sen yapman gerekeni yaptın artık, daha fazla soru sorma ve yalnızca tanrıçanın sana verdiği görevi getir yerine. Merak ettiğin her şeyin cevabını alacak, sessizce bekleyip göreceksin.’

‘Bekleyeceğim, tanrıların en akıllısı Hermes’ dedi Uranüs. ‘Bekleyeceğim, çünkü tanrılar sabırsız değildirler, beklemeyi bilirler. Yine de, sessizliğe bürünmeden önce sevgilim Gaia ile son bir defa konuşacağım ve şöyle söyleyeceğim ona:

Ey evrenin en zarif mücevheri, kulak ver sözlerime! Şimdi ne yapsalar kaçamayacakları, değiştiremeyecekleri kaderlerini dinle Kronos ve çocuklarının! Kaosun üstündeki bütün evren şahidim olsun ki, babalarına, koskoca gökyüzüne başkaldırmanın bedelini ödeyecekler. Acı çekme sırası onlara gelecek pek yakında, gözleri dehşet ve kederden başka bir şey görmez olacak. Yolları kaybettiren karanlıklar gibi çökecek evrenin en büyük gücü onların üzerlerine, bozguna uğratacak onları ve soylarını yıllarca susuz bırakılmış topraklar gibi kurutacak.

Sevgilim, aynı kanı taşıyanların birbirlerine karşı işledikleri suçların kinini güdenler şahidim olsun ki, ait oldukları yere geri yollayacak o dehşetli güç onları. Hiçliğin, yokluğun, yaratılmamış gecenin rahminde yutulup kaybolacak, ansızın yitip gidecekler. Yaşamı benden aldıklarını unutanlar toplayacak